

[Bartholdy.]

i øvrigt nærer megen Agtelse og Respekt for. J. P. Nielsen er i en Artikel sidst i Septem-ber i „Sønderjyden“ gaaet ind for almindelig Amnesti over for det tyske Mindretal, og Artiklen gengives i sin Helhed i det tyske Blad, der naturligvis glæder sig over, at der dog findes nogle enkelte fornuftige Danske, der forstaaar deres Trængsler. J. P. Nielsen skriver bl. a. — jeg tillader mig at citere —:

„Den Rettergang, der er blevet gennemført, og den Atmosfære, der har hersket siden 5. Maj“ — altsaa i Grænselandet — „er udgaaet fra visse danske Kredse og er saa opfyldt af Had og Hævn, at enhver, der kender Grænseforholdene, ryster derved og spørger, hvad Fremtiden vil bringe næste Gang, Grænselandets Skæbnetime er inde“.

Det kunde næsten ikke være udtrykt bedre i „Der Nordschleswiger“, og med Henblik paa, at det var en Partifælle af J. P. Nielsen, der havde Ansvaret for Straffelovsfor-slaget sidste Foraar, maa man vel have Lov til at mindes det gamle Ord „Frænde er Frænde værst“.

J. P. Nielsen ender med at pege paa, at der er mange Danske, der nu ønsker en Mildnelse af Straffene for Hjemmetyskerne, og det er naturligvis rigtigt, bl. a. fordi den nære Slægtsforbindelse mellem Dansk og Tysk i Grænselandet gør alle disse Forhold meget mere personlige end i det øvrige Land. Vi er jo alle interesserede i et godt Forhold til vore tysksindede Medborgere, som vi for øvrigt altid har været det. Men med Hensyn til Amnesti kan vi imidlertid ikke lade de personlige Følelser spille for stærkt ind. Vi er nemlig endnu mere interesserede i, at Hjemmetyskerne i Fremtiden faar virkelig Respekt for danske Love og forstaaar deres Forseelser mod det danske Samfund. Netop dèr finder en Del af os, at det i betydelig Grad har skortet paa Forstaaelse fra Mindretallets Side i de forløbne Aar.

Vi har vel fra vor Sid ogsaa vor Skyld og vort Medansvar herfor, og det kan vel ogsaa indrømmes, at vi har haft Vanskelighed ved at følge en tilstrækkelig fast Linie over for Mindretallet siden Genforeningen; for mange — og det gælder for øvrigt ogsaa for danske Nordslesvigere — var dansk Administration vidt forskellig fra den tyske. Vi kan vel heller ikke sige os fri for vor Skyld i, at mange af det tyske Mindretal i disse Aar mere har følt deres Pligter over for Tyskland end over for Danmark. Det maa da blive vor Opgave i Fremtiden at opdrage dem til at forstaa, at] der med Rettighederne som danske Statsborgere, som de for øvrigt

aldrig glemte, ogsaa følger Pligter, som de heller ikke maa glemme.

Vi maa desværre regne med, at adskillige af de straffede under givne Forhold vil gentage den samme Forseelse, og bl. a. derfor kan der ikke nu blive Tale om almindelig Amnesti over for Mindretallet eller Kategorier deraf. Med Hensyn til Amnestispørgs-maalet i sin Helhed maa det formentlig af Hensyn til den Ro, Domstolene med Rette kan kræve til deres Arbejde, være udelukket at træffe Afgørelse derom, førend Straffedommene er afsagte. Med Henblik paa Forholdene i Nordslesvig vil der i saa Fald ikke blive Tale om Strafnedsættelse for mindre Forseelser. For almindelig Deltagelse som Front- og Tidsfrivillige er Straffetiden ved at udløbe. Den har for de Frontfrivillige gennemsnitlig været $1\frac{1}{4}$ Aar og for de Tidsfrivillige ca. $1\frac{1}{2}$ Aar. Blandt de Frontfrivillige er der for øvrigt en Kategori, over for hvem en Strafnedsættelse med nogen Begrundelse kunde finde Sted. Det er den Kategori, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i Sommer omtalte her i Tinget, nemlig de Frontfrivillige, der siden Kapitulationen er kommet og stadig kommer hjem efter at have siddet i allieret Fangenskab; en saadan Nedsættelse er da ogsaa hidtil efter de Oplysninger, jeg har faaet, blevet givet. Men tilbage bliver da Spørgsmaalet om Amnesti for Tillægsstraffen: Tab af visse borgerlige Rettigheder, der som bekendt for de mindre Forseelser gælder 5 Aar.

Om Fortabelse af disse Rettigheder er Meningerne meget delte. Jeg tror, mange vil finde det ret rimeligt, at denne Tillægsstraf bortfalder over for Frontfrivillige, men ikke over for Tidsfrivillige, og selv over for Frontfrivillige vil de fleste nære store Betæneligheder ved at give de politiske Rettigheder tilbage, Valgret og Valgbarhed. De paagældende har jo i deres Handlinger klart vist, at de følte sig mere som tyske end som danske Statsborgere; helt unaturlig var den i sin Tid fremsatte Tanke om helt at fratage dem deres danske Statsborgerret, eventuelt udvise dem, derfor ikke. Dette, som vilde have været en betydelig haardere Straf for dem, sker jo imidlertid ikke. Vi beholder dem i Landet og maa nu søge snarest at faa dem ind i det danske Samfund igen. Dette skulde jo ogsaa være Motivet for Amnesti: saa hurtigt det er gørligt at føre disse unge tilbage til Samfundet som gode og nyttige Borgere. Men ser man paa de Rettigheder, der fortabes, saa er de for langt de fleste Frontfrivilliges Vedkommende ikke særlig afgørende for deres Resocialisering. Det er jo ret unge